

Poetul și soldatul

Nichita Stănescu

Poetul ca și soldatul
nu are viață personală.
Viața lui personală este praf
și pulbere.

El ridică în cleștii circonvoluțiunilor lui
sentimentele furnicii
și le apropie, le apropie de ochi
până când le face una cu propriul său ochi.

El își pune urechia pe burta câinelui flămând
și îi miroase cu nasul lui botul întredeschis
până când nasul lui și botul câinelui
sunt totuna.

Pe căldurile groaznice
el își face vânt cu aripile păsărilor
pe care tot el le sperie ca să le facă să zboare

Să nu-l credeți pe poet când plânge
Niciodată lacrima lui nu e lacrima lui
El a stors lucrurile de lacrimi
El plânge cu lacrima lucrurilor.

Poetul e ca și timpul
Mai repede sau mai încet
mai mincinos sau mai adevărat

Feriți-vă să-i spuneți ceva poetului
Mai ales feriți-vă să-i spuneți un lucru adevărat
Dar și mai și, feriți-vă să-i spuneți un lucru simțit
Imediat el o să spună că el l-a zis,
și o să-l spună într-așa fel încât și voi
o să ziceți că într-adevăr
el l-a zis

Dar mai ales vă conjur,
nu puneți mâna pe poet!
Nu, nu puneți niciodată mâna pe poet!

...Decât numai atunci când mâna voastră
este subțire ca raza
Și numai așa mâna voastră, ar putea

să treacă prin el

Altfel ea nu va trece prin el,
și degetele voastre vor rămâne pe el,
și tot el va fi acela care se va lăuda
că are mai multe degete decât voi.
Și voi veți fi obligați să spuneți o da,
că într-adevăr el are mai multe degete...

Dar e mai bine, dacă-mi dați crezare,
cel mai bine ar fi să nu puneți
niciodată mâna pe poet.

...Și nici nu merită să puneți mâna pe el.
Poetul e ca și soldatul
nu are viață personală.